

τονίζοντας μιά—μιά τις λέξεις :

— Είστε, θοράκι μου κόρη, πώς πηγαίνετε στον πάγο του Δράκουλα ;

— Ναι, κυρία.

— Και τι πάτε να κάνετε εκεί ;

— Να τον δώσω, κυρία, 'Ο μπαμπάς που τον έχει δει κι' άλλοτε, λέει πως είνε ένας από τους πιο παλιούς και πιο περιέργους πάγους του κόσμου.

— Έτσι λέει ο μπαμπάς σου ; Και λέει ακόμα πως τον είδε κι' άλλοτε τον πάγο αυτό ;

— Μάλιστα, κυρία.

— Πρώτος χωράει, κόρη μου, συνίδη αυτό στο μπαμπά σου ;

— Μά από είκοσι χρόνων πάνω—κάτω.

— Εδώ και είκοσι χρόνια ;

— Ναι, κυρία, ο μπαμπάς φιλοξενήθηκε τότε στον πάγο απ' τον τελευταίο περιγεραστότη. Τον κέρατο Δράκουλα....

— 'Ο μπαμπάς σου φιλοξενήθηκε απ' τον....

— 'Η γοριά άφησε ένα παρθένο γέλιο και σταματολόγησε, χωρίς να τελειώσει τη φράση της :

— Έπειτα χαράχισε πάλι, κοιτώντας το κεφάλι της και πρόσθεσε :

— 'Αδία μικρούλα !... 'Ο μπαμπάς σου έφερε και σου διαμέτα θοράκι παραμύθια. Φιλοξενήθηκε, λέει, δύο και είκοσι χρόνια απ' τον ίδιο τόπο... τό... Θεέ μου, σιχαρόσε με !...

Είδα τη γοριά να ξανακάνει το σπασμό της και σάστια. Μό γιατί γέλομαι μαζί μου ; Δεν ήθελα όσπασμό. 'Ηταν τόσο συμπαινωμένη γορούλα !... 'Εξ' αλλη τη στιγμή αυτή μπήκε στην αυλή η Λευκή, που με ζήτησε παντού.

— 'Η γοριά μιάς χαϊρέτησε τότε και γέφισε να φύγει.

— Έκανε κάποιος βήματα κι' έξαφνε ξαναγύρισε πίσω.

— Άκου, μικρούλα μου, που είτε. Ποι είναι ο κήπος μπαμπάς σου ;

— Υποθέτω, κυρία, πως βγήκε να κάμει έναν περίπατο στον κήπο σας.

— Ά, έτσι ; Καλά... Καλά... Και τον λένε το μπαμπά σου ;

— 'Ιονάθαν 'Αρχερ, κυρία.

— Κόριο 'Ιονάθαν. Καλά... Κόριο 'Ιονάθαν... Δεν θα το ξεχάσω, Κόριο 'Ιονάθαν...

— 'Η γοριά τράβηξε γοήγορα—γοήγορα προς τον κήπο. Δεν έφερο γιατί μια ή μιν λεγά τακαμένη. Τα τράβηξε λό για της που είχαν χαλασει το κείφι. Μά η Λευκή δεν κι' άφησε να τ'α σκέρτασμα και πού αυτό. Με πήρε και πήγαμε σ' ένα μέρος του κήπου που ύπαιζαν άπαρα κοινά.

Θέω μου, τι θοράκι θέαται, τι συμπαινωτά έσα... Κάθισα άπα πολλή και τί κότταξι. Κι' έτσι ξεχάσα και τη γοριά και το παρθένο φέρομά της....

('Απ' τ'ό 'Ημερολόγιο της Σοφίας Βάν 'Ελισγγ.)

Α ύ γ ο ύ σ τ ο υ 16.—Τη στιγμή που φεύγαμε απ' την άγροικία, ή γοριά που μιλούσε τ'αρου με την 'Αγνή στην αυλή, με πλησίασε τρεζιάτη και μούπε στ' αυτί :

— Αυτά για σένα και για τη φίλη σου. Κούφρα στον κόρφο σου, μικρούλα μου...

Συγχρόνος μουβία στο χέρι του φιλάχτι, δύο μικρές, πολύ μικρές σακουλίτσες από κόκκινο αυτί, κι' έφυγε πάλι τρεζιάτη.

Έβαλα τ'ό δύο της γοιάς στην τσέπη μου. Μά δεν άπορώ να καταλάβω τί σημαίνει αυτό. 'Ισως να της τ'α έπιανε ή 'Αγνή. Ού τρέξω να την ρωτήσω. 'Οπίσω, δεν καταλαβαίνω τίποτε....

('Απ' τ'ό 'Ημερολόγιο του 'Ιονάθαν 'Αρχερ)

Α ύ γ ο ύ σ τ ο υ 16.—Είμαι βέβαιος πως δεν θα κοιμηθώ αυτή τη νύχτα. 'Απ' τη στιγμή που περνούω όλα τα περιαιμένα, παίγνουν ξωά και κι' άναστατώνουν. Τώρα ποίκασι δώ πάνω, μετακινώον οίστρά για τ'ο ταξείδι αυτό.

Δέν φανταζόμουν ποτέ πως θα ξεπυλούμαι μέσα μου τόσο ζωντανές, τόσο ζωηρές ή καλύτερ άναμνήσεις.

Προσκύμα τη ώρα αυτή στο ίδιο πανδοχείο που είχα καταλάβει εδώ και είκοσι χρόνια, πριν πιστώσω τ'ο πόδι μου στον καταραμένο έκεينو πάγο.

Η Μίνα κοιμάται πλάι μου και φαίνεται ήσυχη. Μά είμαι βέβαιος πως τη βραδύαζον ή ίδιες σκέψεις. Δέν μου φανερώναι τίποτε, για να κι' που ξεπνήση τις άναμνήσεις....

Κι' όμως, ή άναμνήσεις δεν πεθαίνουν, δεν χάνονται.

Η άναμνήσεις ξύπνησαν... Τά θυμάμαι όλα, σαν να

συνέβησαν χτές. Νάτος !... Τον βλέπω ολόφο μπροστά μου, με τ'ο κείφο, δυνατό κορμί του, με τ'ο άπασο βέβαια του, τ'α σουβέρτα του αυτή, την κατάντηρη αντηγρότα του.

— Άνατριχιάσο και ήλιγγώ !... Κι' όμως τ'ο ξέρο καλά πως δέν υπάρχει πιά, πως δέν ύπαιζαται κανένας κίνδυνος...

— 'Ο κόρης Δράκουλας γούσε στον τόφο του... 'Η ψυχή του βούκεται στην Κόλαση...

Μολιτάτα ή κορούλα μου είνε βραδιά, τ'ο στήθος μου πιέζεται. Πρέπει να κάμω χωράξο. Είμαι άντρας πιά. Είμαι 'Αγγλος. Είνε ντροπή μου να τρέμω σαν μικρό παιδάκι....

Πρέπει να ξαναδώ την ερώδια μου και τ'ο κείφι μου.

Άλλομωο άν μεταδόσω της φόβος μου στην άγαπημένη μου Μίνα !... 'Ελευτα έχωμε μαζί την 'Αγνή και την Λευκή. Ούταν τρελλά, ούταν σιμαρού να τις τρωσάξω τρωσάξω χωρίς λόγο τις καλύτερες τις μικρούλας... 'Υπόσχομαι λοιπόν στον έαυτο μου να φανώ άντρας. Τ'ο παρθένο πέθανε. Είκοσι χρόνια πέρασαν από τότε. Θάφρος λοιπόν....

Κι' όμως δέν φταίω έγώ για τ'ους τρωσούς που ξύπνησαν μέσα μου. 'Η ατία του κακού είνε ένεινή ή εδωλωμένη μητέρα του οικοδεσπότη της άγροικίας που μείναε χτές τη νύχτα. Τί προληπτική και χοντροκομική γοριά, μά τ'ο Θεό !...

Προπατάω στον κήπο και κύνταξ, όταν έξαφνα με πλησίασε και μου είτε :

— Είσατε σεις ο σίρ 'Ιονάθαν 'Αρχερ, κήφι ;...

— Ναι, κυρούλα, έγώ είμαι, της άπάντησα.

— Ά, έτσι ;... Είσατε σεις ο πατέρας της μικρούλας, που τη λένε 'Αγνή, 'Αγνή 'Αρχερ ; Και πάτε να επισκεφθήτε, λέει, κάποιον πάγο, και πάνω, ψηλά, στ' άπάρτα βουά ;...

Την κούτα περιέγρα, χωρίς να την διακόπω.

— Τον έφερε λοιπόν ή άρεντιά σας τον πάγο αυτό ; Ξαναπήγατε, λέει, σ' αυτόν, δύο και πολλά χρόνια... Έτσι δέν είνε ;

— Ναι, κυρούλα μου. Άλλά γιατί με ρωτάτε ;

— Κι, γι, γι !... Γιατί σας ρωτά ;...

Γιατί έχετε και διαμέτω θοράκι παραμύθια... Πήγατε σεις, έσείς ο ίδιος, στον πάγο αυτό, στον πάγο του Δράκουλα, εδοι και είκοσι χρόνια ;... Μείνατε, λέει, σ' αυτόν ; Έσείς ;... Και λοιπόν ; Ηερίσατε θοράκι και πάνω ; Σας περιαιώθησαν ;...

Κατάλαβα τί συνέβαινε. 'Η γοριά ήξερε τ'ο μυστήρι του πάγου. Και, όμως ήταν φρεκό, δέν πιστέπε στην ιστορία που της διαμήθη ή 'Αγνή ή ή Μίνα.

— Άκούστε, κυρούλα, της είτα ποτε. 'Η ιστορία που σας διαμήθησαν, δέν είνε παραμύθι. Ναι, επισκεφθήκα τον πάγο του Δράκουλα, δύο και είκοσι χρόνια. 'Εμεινα σ' αυτόν άρακατέ ήμους. Γνώρισα τ'ον περιγεραστότη....

— Τον γνωρίζετε !... Κι, γι, γι !... Τον γνωρίζετε, είπατε ;... Πάσο ήμιν ο έν της σήμας !... Άμαμνήτω τ'ο όνομά σου !...

Περιάχτηκα. Και χωρίς να σκεφθώ πιά τί κάμω, διαμήθηκα στη γοριά με λίγα λόγια την τρωσική περιαιτία μου.

— 'Η γορούλα ήπιπε ήδονομένη. Τα λόγια μου την κατέπληξαν. Είχε πισωθεί πιά. Έκανε τ'ο παρθέ της και μου είτε με φωνή γεμάτη σιχαμάρα :

— Έξοστε !... Τά έξοστε όλα, κήφι !... Και ξαναπίτε στον καταραμένο αυτό πάγο ;

Της έξηγησα πως δέν υπάρχει πιά κίνδυνος και της διαμήθηκα τ'ο τέλος του Δράκουλα και τ'ον αδελφό του.

— 'Η γοριά κύνησε διάπλατα τ'ο κεφάλι της κι' άπάντησε :

— 'Οχι όχι. 'Ο Σατανάς δέν άναστήζει. 'Ο Σατανάς βούκεται άμεσα στην τρέλα του και ξη με τ'ο αιμα τ'ον ανθρωπίνου... Φυλάχτητε, κήφι !... Για τ' όνομα του Μερλίνο Θεού, γούσιτε πίσω !... Απλήθετε τη γυναίκα σας, τ'ο παιδί σας....

Προπατάω να την μετακινήω, μά σπάθη άδύνατος. Έξακούθησε να μιλώ και να με σιχαίνω, κύνητας διαρκώς τ'ο σπασμό της και τρωάξοντας :

— 'Ο Σατανάς δέν πέθανε !... Είν' έζω !... Βγαίνε τις νύχτες... Τόν είδα δώ κι' ένα μήνα... Άράξαι τ' αδία βούφη απ' τις κύνες του.... Φυλάχτητε !... Σας είπα, λιπαρήτε τη γυναίκα σας. Θάψετε μεγάλο κομματι στην ψυχή σας κι' αυτό που κύνηται !... Γούστε ήμους πίσω.... (Άκολουθεί)

Τ'όλόμοιο φεγγάρι φώτιζε ένα άπαισιο, ένα άνατριχιστικό θέαμα !...

